

„Kaip girgžda
Senas stalas,
Kaip traška
Lieptas per upelį,
Kaip verkia svirtis
Palikta prie šulinio
Užpilto,
Kaip girgžda
Atmintis,
Keliaudama
Būtuojų tiltu“.

Kelionę „būtuojų tiltu“ tęsia ir ciklas „Žiauri švelnioji pakalnutė“, nuspalvintas aiškaus suvokimo, jog „tuoj tavęs nebus“, kurio šviesoje net ir gėlė – pakalnutė – byloja anaip tol ne gyvenimo džiaugsmą:

„Juk pakalnutės
Skambina
Baltas varpeliais,
Dilin dilin,
Gyvenimas
Pro šalį,
Gyvenimas
Tolyn...“

Baladiškumo, epiškumo požymių atrandama paskutiniajame knygelės skyriuje, pavadintame „Paletė“. Tai jaudinanti dviejų mylinčių, bet neišlaikiusių gyvenimo egzamino, suklupusių žmonių – Augustėlio ir Augustės istorija. Skyriuje yra labai stiprių metaforų, įvaizdžių, kaip antai „silkių akys ant lėkščių“, sparnu numojantis baltas angelas, tolyn nuo suklupusio žmogaus bėgantis takelis, ant grindų sugulusios nuo tapetų atsiknojusios gėlės Motinos dieną...

Visa tai būtų galima vardinti ir vardinti, tačiau kalbėjimas apie poeziją niekad neatstos pačios poezijos. Tiesiog, ją reikia skaityti...

Šiais laikais, kai knygų leidybos mada vis dažniau supanašėja su rankdarbių gamyba, Danutės Grigaliūnienės „Nenusisuk“ – maloni išimtis, kai su knyga norisi ne tik praleisti laisvalaikį, bet panirti žymiai giliau.

Jautru. Stipru. Įspūdinga. Ačiū autorei už drąsą.

Danutė Grigaliūnienė

Nenusisuk

